Ч. 276. Субота 24 (11) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Спис населеня.

П. Намістник видав в справі спису населеня до старостів і президентів міст Львова і Кракова слідуючий обіжник:

З множества відзивів поміщених в дневниках, а навіть в окремих брошурах показує ся, що строге і предметове переведене спису населеня, особливо виповнене рубрики „розговірна мова“, може денеде стрінути ся з перепонами, викликаними політичною аґітациєю. Ся аґітация проявляє ся в двох напрямах. Найперше в тім, щоби одиниці, які належать до народних меншостий, спонукати записати таку розговірну мову, якою послугує ся більшість дотичної громади, опісля в тім, щоби населенє жидівске наклонити до записуваня „жидівскої мови“ (т. зв. жарґону) яко розговірної мови, хотяй ся мова не є правно признана і по мисли розпорядженя Міністерства з 20 серпня с. р. Д. з. д. ч. 148, в списових друках для сеї мови нема.

Не брак рівнож обявів вказуючих на се, що аґітация ся могла би в деяких місцевостях прибрати форми недозволеного примусу будь то супроти одиниць записуючих свою розговірну мову, будь то супроти комісарів, які переводять спис. Бажаючи проте в межах обовязуючих приписів заховати при списї населеня як найбільшу свободу, уважав я за потрібне видати отсї вказівки, до яких п. староста повинен приміниги ся.

1) Коли проти осіб визначених п. старостою на списових комісарів в громадах під взглядом народности мішаних піднесли ся слушні заміти, що особи сї показали ся через політичну аґітацию, що не потрафлять здобути си на безсторонність при списї населеня що до розговірної мови, п. староста постарає ся безпроволочно заступити еї иншою відповіднійшою.

2) Списові комісарі повинні (по мисли міністерского розпорядженя з 20 серпня с. р. ч. 148) безуслівно в кождій місцевости обходити хата за хатою і з кождою головою родини зглядно з кождою самостійно живучою особою перевести з окрема спис.

Вимково може списовий комісар перепровадити спис не від дому, а в означенім льокали, і до него може взивати окремо голови поодиноких родин зглядно самостійно живучі особи, після порядку чисел домів, однак має переводити спис одинцем без присутности других.

Повисшу вимку належить однак обмежити до двох випадків, іменно до випадку заразливих людских хоріб, евентуально зьвірячих (реск. міністр. з 16. грудня с. р. ч. 47.770), опісля до випадку, де би доми були так розкинені і в теперішній зимовій добі так трудно доступні, що списовий комісар, хотячи всї обійти, мусів би посьвятити цілі тиждні на спис населеня в одній громаді. О скілько однак в таких місцевинах є доми близько і доступні, потреба примінити до них спис від дому до дому, а до якогось льокалю треба стягати лише голови родин з домів, до яких є тяжкий доступ.

3) Комісарі мають можність взяти собі когобудь до помочи і пояснень, однак ніхто не має право накидати се комісареви з такою помочию, а тим більше з контролею. Передовсім порушена денеде гадка, щоб громадскі ради вибирали т. зв. мужів довіря до переведеня провірки над комісарем, не має основи в приписах про спис населеня.

4) Коли деякі одиниці мойсеєвого віроісповіданя будуть жадати розговірної мови „жидівскої“, комісар мусить відмовити сему бажаню і постарати ся в спосіб чемний вияснити стороні, що приписи не позваляють на вписане такої мови, що він сего вчинити не може, бо впис такої мови яко незаконний мусів би бути уневажнений.

5)

ДЕЩО з ТЕХНІКИ.

(Написав — К. Вербин).

(Дальше).

На основу бальона приходить сітка, котра служить до двоякої цїли. Она зміцняє ослону против тисненя ґазу, котрий після того, яка теплота у воздусї, може рідніти і при тім дуже сильно розширяти ся. Сітка, яка вкриває ослону, змушує тоді ґаз шукати собі виходу крізь шийку до наповнюваня замість его розсаджувати. А відтак дає сітка добру опору до причіплюваня в споді бальона коша або т. зв. бальонової лодки. Очка тої сітки суть так впорядковані, що вага причіпленого коша розділяє ся на кождих два шнури, що сходять ся з собою під острим кутом. Очка сітки стають з гори на долину щораз більші і кінчать ся остаточно шнурами, до котрих причіплені кільця на котрих висить кіш. Кільця до вішаня роблять або з дерева або сталевих рурок. Одні і другі держать однаково сильно, але деревляні виглядають елеґантнїйше і при наукових їздах суть о стілько користнїйші, що не впливають на іглу маґнетичну.

При найдавнїйших бальонах роблено кіш в виді човенця і длятого називано его таки човенцем, лодкою або „ґондолею“. Однак від коли тоту форму змінено на чотирогранну, назва „кіш“ стала загальна. Кіш виплітають з верболозового прутя і троці, а в его стіни і дно вплітають також шнури, що служать до причіплюваня до бальона. Причіпає ся в той спосіб, що затички причіплені до шнурів від коша впихає ся в дірки на кільцях причіплених до шнурів звисаючих в сітки на ослоні.

Кіш служить за помешкане иноді й за спальню для воздухоплавця. Маленьке в нім місце мусить бути так використане, щоби служило до всего і давало о скілько можна як найбільшу вигоду через 72 годин. Стіни его із середини суть длятого вибивані або бодай вистелені якоюсь материєю. В нїм є вигідні місця до сидженя, котрі служать заразом за сховок для провіянту і всїляких річий потрібних підчас подорожі. Роблять навіть такі коші, в котрих єсть постіль, на котрій воздухоплавець може вигідно витягнути ся. Позаяк місце в коши було би до того за мале, то в бічній стороні єсть зроблена кляпа, котра отвирає ся до надворку і спочиваючи на ґуртах, дає можність витягнути на иній ноги. Щоби же воздухоплавець не змерз, то на тій кляпі єсть зроблений мішок, в котрий можна ноги сховати. Крім того знаходять ся в коши ще всїлякі наукові інструменти, термометр, барометр і т. п., а також міхи з балястом і линва до волоченя. Інструменти причіпають звичайно до линв на котрих кіш висить, а міхи з балястом і линва до волоченя висять на стїнах з надворку. За баляст служить звичайно пісок; коли его висипати, то бальон стає лекший і іде в гору. Линва до волоченя, зроблена з конопляного або кокосового лика, буває нераз і на 100 метрів довга а на 10 цм. груба. Она служить головно до того, щоби бальон, коли спускає ся на землю, спадав поволійше і кіш не вдарив за нагло об землю. Она єсть так навинена, що коли бальон спадає, то она розкручує ся мов клубок.

Круглий бальон надає ся до свобідного лїтаня або й до лїтаня на припоні. Коли має ся уживати па припоні, то до него причіпає ся ще топку линву із сталевих дротів, котра має его взяти з землею. Тота линва єсть навинена на валку і еї можна розкручувати а тоді бальон іде в гору, або накручувати на валок, а тоді бальон спускає ся в долину.

Вільний, круглий бальон єсть первістною формою приладу до лїтаня, бо опирає ся лиш на тій основі, що наповнена ґазом ослона піднимає ся сама від себе в гору понад землю і в міру свого обему може піднести в гору навіть досить значний тягар. Щоби таким бальоном можна кермувати після вподоби, о тім нема й бесіди. Скоро він раз підойме ся в гору, то летить вже туди, куди его несе воздушна струя, в котру він попав ся. А що воздушні струї, які землю окружають в горі і в долині, не завсїгди суть однакові і нераз дві або й більше струй ідуть в ріжних напрямах, то досьвідний воздухоплавець може иноді бальоном так покермувати, що полетить ним, куди хоче. Але то навіть в найліпшім случаю зависить більше або менше від щастя і догідної пори.

Коли би помимо такої ради сторона обставала при жаданю вписаня жидівскої мови або подала мову в краю неуживану, пр. італійску, котрою ноторично не володіє, полишить комісар рубрику „розговірна мова“ незаписану.

Сторона, котра своїм опором завинить, що ся рубрика не буде комісарем виповнена, підпаде карі предвидженій в §. 30. зак. з 29. марта 1869 р. Д. з. д. ч. 67.

Тому повинен комісар, який переводить спис, звернути увагу на можливість кари, котра за се чекає і донести про се дотичній політичній власти.

В столицях краю і більших містах орґани громадскі, делеґовані до переведеня спису, мають в аналоґічний спосіб поступати при справдженю спису населеня, доконуваного сторонами за помочию повідомляючих карт.

5) Вкінци буде обовязком п. старости через можливо частійше висилане урядників для провірюваня спису, переводженого списовими комісарями пильно дбати про то, щоби спис переводив ся цілком правильно і щоби в разі достережених неправильностий сейчас перепроваджено доходжене, а неправильности мають бути усунені.

Коли би до переведеня сеї контролі урядники старостна не вистарчали, має ужити п. староста до того також урядників відділу податкового, діставши перед тим дозвіл їх висшої власти.

Вісти політичні.

Подорож Найд. Архікн. Франца Фердинанда до Буданешту. — Студентскі демонстрациї в Росиї. — Справа кретийска.

Подорож Найдост. Архікн. Франца Фердинанда стала ся предметом дня а на Угорщині в кругах політичних тілько й бесіди, що про сю подорож. Архікн. Франц Фердинанд по Різдвяних святах поїде до Будапешту в заступстві Є. Вел. Цісаря на відкритє сесиї спільних делеґаций. Буде то перший, що раз сей Архікнязь, наслідник престола сповнить на Угорщині правно-державну функцию і тому то сей факт набирає так великого значіня політичного. Може хтось спитати, що за причина, що сам Цісар не поїде до Будапешту? На то подають віденьскі ґазети відповідь і кажуть, що стан здоровля а по правді глубока старість Монарха не позваляють на то, щоби Монарх виставляв ся в теперішній порі на небезпечність.

Столиця Угорщина лагодить ся зробити Найдост. наслідникови престола велику овацию. В кругах посольских угорского парляменту ожидана гостина Архікнязя сталась виключним предметом розмови. Всі угорскі політики без виїмки приписують гостині велике значінє і уважають єї за важну історичну хвилю.

Звістна інтерпеляция в росийскій Думі в справі знущаня над політичними вязнями дала почин до студентских демонстраций проявлюваних то страйками то вічами, на котрих виголошувано острі, ба й революцийні бесіди. Се довело очевидно до конфлікту студентів з полициєю. Про таке демонстрацийне віче доносять тепер з Одеси під датою 22 грудня:

У вчерашнім вічу недозволенім властями взяло участь 270 студентів, між ними 15 членів академічного товариства, котре єсть противне тому, щоби студенти мішали ся до політики. Зібрані приняли їх великим криком і стрілили раз у воздух. Позаяк студенти не послухали властий і не хотіли розійти ся, завізвано полицию. Коли шеф поліциї увійшов до салі, повитано єго градом вистрілів, в наслідок чого казав він поліциї стріляти. Коли поліция дала сальву, студенти перестали стріляти. Один студент ранений на смерть, а двох легко. Дверник університету ранений також. З поліциянів сімох ранено. 235 студентів арештовано.

З Канеї доносять, що в Ретімно на Креті відбули ся збори, на котрих запротестовано против ноти держав.

„N. fr. Presse“ помістила з Канеї статю бувшого міністра Куміча, котрий висказує переконане, що держави установлять на Креті европейского ґубернатора. Було би то зле, бо тоді самоуправа християньского населення на Креті була би неможлива. Треба би тоді розвязати збори народні а жителі Крети узброїли би ся, щоби відперти евентуальний атак Туреччини.

Новинки.

Львів, дня 23-го грудня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник перенїс лїкаря повітового дра Стан. Качиньского з Косова до Львова. — Президия краєв. дирекциї скарбу іменувала концептових практикантів скарбових: Зиґм Лянґера, Меч. Слотоловича і Мечис. Ґавалевича конципістами скарбовими в Х кл. ранґи в галицких властях скарбових: — асистентів податкових: Юл. Рудавского, Ем. Стеткевича і Г. Сьціборовского іменувала офицялами податковими в Х кл. ранґи. — Президент гал. дирекциї почт і телеграфів іменував ад'юнкта Гуґ. Гайха і експедиєнта Ів. Боржемского почтмайстрами, першого в Лункові, другого в Кудринцях і перенїс: почтмайстрову Мар. Сухаровску з Лункова до Жовтянець а почтмайстра Руд. Матушевского з Кудринець до Устя єпископского.

— **Оповіщенє** в справі телефонїчних межимістових розмов. Почавши від 1 січня 1911 допускаєсь у внутрішнім обороті, на разї на пробу межимістові телефонїчні розмови, в відношенях доси виразно не заведених, о скілько они після стану сїтий межимістових проводів дадуть ся перевести в годинах слабого руху с. є. межи 7 вечер а 9 рано в буденні дни а в звичайних урядових годинах в неділї і сьвята. Розмови такі, зголошені в часї слабого руху, які до 9-ої рано не довершились могуть бути переведені ще до 10 рано. Розмови в відношенях допустимих лише в часї слабого руху, можуть бути переведені і позасим часом коли зголосить ся їх яко пильні с. є. за оплатою потрійної належитости. Наколи розмови не переведено до 10 рано, буде завнсїти від сторони, котра зголосила розмову, чи резиґнує з розмови або чи бажає переведенє єї яко пильної за оплатою трійної належитости.

Телефонїчна централя подасть по змозї приближеню час, коли зголошену розмову буде можна перевести і побере належитість за розмову аж тоді, коли провірившись ся, що розмова в ба-

***

2.

Дещо з історії їзди на колесі. — Сіврак чи Дрез? — Перша фабрика колїс до їзди. — Хто видумав дротяні спрнхи. — Високі і низькі біцикль. — Тріцикль. — Пневматики або надувані колеса.

Може комусь з наших читачів вже приснило ся колись, як то він в снї дуже скоро бігав: схилившись трохи, ніби присівши витягав то одну то другу ногу і робив величезні кроки, не біг але сидів а мимо того порушав ся з незвичайною скоростию. Може бути, що такий сон навів того першого, хто видумав їзду на колесі, на гадку єго винаходу а перші сліди того винаходу сягають аж до початків сїмнайцятого столїтя. Анґлїйский подорожник Федерстон розповідає, що в 1625 р. якийсь хіньский місіонар, Ріціюс, спізнив ся був до корабля, що плив горі Ґанґесом, і їхав відтак значну часть дороги на якійсь дивного рода машині з нерівними колесами і якимись поперечками з дерева, котрі ту машину порушали.

В однїй старій нірнберґскій літописи єсть згадка, що якийсь Іван Геніш придумав був в 1649 р. такий штучний віз, котрий робив на годину 2000 кроків, можна єго було здержати коли хотіло ся і їхати ним, коли хотїло ся а а все було в нїм зроблено з колїсець як в годиннику. Подібний єкіль віз на чотирох колесах зладив був небавком опісля також в Нірнберзі якийсь годинникар Стефан Фарзлер, котрий ще перед тим зробив був такий самий самий віз, але на трох колесах отже найстарший тріцикль. В 1693 р. придумав був якийсь французский лїкар в місті Ля Рошель іменем Рішар такий механічний віз, котрий порушав запомочию корби. Так само були і якісь Італїянцї та Анґлїйцї, що придумали були механічні вози, але їх винаходи були без практичного значіня і ледви що по них лишила ся слаба згадка.

Більшого значіня набрав був винахід Француза Сівраka, котрий сполучив два колеса одно за другим поперечкою і так зладив в 1790 р. прилад до їздженя, котрий назвав „селєрізер“ (sélérisère). Замість звичайної поперечки роблено пізнїйше льва або пса, котрий передними ногами держав ся оси в переднїм колесі а задними ногами в заднім колесі; на того льва чи пса можна було сідати і так їхати. Хто сів, ловив ся льва руками за уха а ногами раз одною а відтак другою опирав ся об землю і розганяв ся. Коли розгонив ся, машина якийсь час на рівній дорозі їхала сама. Се був отже первовзір наших теперішних вельоципедів.

Є загальний погляд, що первістним винахідником вельоципедів був Німець Кароль Драйз, лїсничий у великім князївстві баденьскім (родив ся в 1784, а помер в 1851). Він казав зробити собі в 1818 р. в Мангаймі машину до їздженя верхом як на кони, котру пізнїйше названо по єго імени „драйзиною“ або після французскої вимови „дрезиною“. Не було то одиак вічого іншого як лиш трохи поправлена машина Сіврака „селєрізер“. Тота драйзина складала ся так само з двох колїс одно за другим, між котрим до сидженя було сїдло, а крім того був ще з переду каблук, за котрий можна було зловити ся руками. Їхало ся на нїй так само як і на селєрізері, відбиваючись ногами об землю. На рівній дорозі можна так було уїхати 7 до 8 кільометрів на годину, але чоловік при тім майже ще більше мучив ся, як колиб біг. Се було причиною, що з винаходу Драйза зачали собі люди кепкувати і єго висьмівати. Не так зрозуміли той винахід в Анґлїї, де якийсь Найт (Knight) зладив машину до їздженя зовсім на взорець драйзини з незначною лиш поправкою. Машину ту принято там з великим одушевленем.

Позаяк на дотеперішних машинах трудно було удержати рівновагу, то до тих двох колїс додано ще трете і так зачали небавком виробляти всюди триколесні машини або тріциклї. Так зробив був якийсь Смайс (Smithe) в Ліверпули машину до їздженя на трох колесах, котру назвав „фасілїтатор“, а котру можна було порушувати ногами, потискаючи на корбу при переднїм колесі. В 1829 р. зробив якийсь Ришард Маррі-Відер (Weather) подібну машину на трох колесах але до порушуваня руками.

Опісля настала була застоя в тім винаході, аж около 1853 р. люди знов собі придумали давну двоколесну машину і зачали навіть пробовати, чи не можна би їздити лиш одним колесом. На першій парискій всесьвітній виставі в р. 1855 можна було дійстно бачити машину з одним колесом до їздженя, на котрім могли сидїти дві особи. Однак того рода машини не набрали практичного значіня.

(Дальше буде).

жанім відношеню дасть ся в загалї перевести. — З ц. к. гал. Дирекциї почт і телеграфів.

— **З салї судової.** Перед судом присяжних у Львові відбувала ся оногди розправа против гаєвого Савки Шмирка, котрий в лїсї коло Рожджалова застрілив селянина Матвія Сїрка, нібито приловленого на лїсовій крадежи. Шмирка обжаловано о скритоубийство а крім того злобне ушкоджене чужої власности, бо крім того застрілив він також в лїсї пса Сїрка. По доконаню злочину Шмирко зголосив ся у жандармерії. На першій розправі Шмирка увільнено, але наслідком жалоби неважности прокуратора вирок той знесено. Обжалований і сим разом не признавав ся до наміру застріленя Сїрка і казав, що зробив се случайно. Він біг за втікаючим Савкою, спотикнув ся на якімсь горбику і перевернув ся а тодї рушниця вистрілила а набій льоток поцілив Савку в плечі. Сьвідкі на розправі казали, що в тім місци де Савка погиб нема ніякого горбика, длятого один із судиїв присяжних поставив внесене, щоби оглянути місце. Тому спротивив ся другай. Коли же й прокуратор був за тим, щоби місце оглянути, трибунал по нарадї прихилив ся до внесеня прокуратора і відрочив розправу.

— **Самоук фальшівником банкнотів.** Як вже звістно, арештувала станиславівска полїция Олексу Юхновича, дяка і писаря громадского із Славутина, підгаєцкого повіта, лїт 34, за фальшоване банкнотів. Злочин єго вийшов в слїдуючий спосіб на верх: Юхнович закупив в одній з дроґерий богато всіляких приборів фотоґрафічних, за котрі хотів заплатити фальшивим банкнотом. Щоби інтерес лїпше єму удав ся, вибрав ся він на купно під вечер. В виду того однак, що в Станиславові курсують численні фальшиві банкноти, тамошні купці суть осторожні, отже й дроґерист оглянув добре банкнот та добачив, що він єсть темнїйший як звичайні 20-коронівки. А були ще й иньші хиби. Він дав знати на полїцию і Юхновича арештовано. На полїциї Юхнович сперше випирав ся, що то він фальшує банкноти. Казав, що фальшивий банкнот дістав при виміні 50 корон від двірского касиєра в Славутинї, Авраама Фрухта, а коли спитали єго, для кого купував прибори фотоґрафічні і чи уміє фотоґрафувати, відповів, що єго просив о то академік Юлїян Гриневич, син місцевого пароха в Славутинї, а він сам не уміє фотоґрафувати.

При другім переслуханю Юхнович признав ся до всего а тодї показало ся, що з него незвичайно здібний самоук і лиш жаль, що такий чоловік зійшов на так злу дорогу. Він признав ся, що фальшував банкноти, але не робив того для зиску лиш з нужди, бо не мав за що учити ся. Запитаний, чи пускав банкноти в курс, заперечив тому і казав, що банкноти не були ще так докладно виконані, щоби їх міг був в курс пускати.

Ревізия, переведена в Славутинї, викрила, що Юхнович в самотній хатчинї за лїсом устроїв був собі темну комнатку, таку, якої уживають фотоґрафи. Крім всіляких фляшчинок з всілякими квасами і хемікалїями і иньших приборів фотоґрафічних були там також всілякі книжки наукові з обсягу хемії, фізики і фотоґрафії. Показало ся, що Юхнович єсть самоуком незвичайних здібностий.

За молоду був Юхнович звичайним пастушком. Читати і писати научив ся сам, бо задля робіт господарских не міг постійно ходити до школи. Сперше умів лиш по руски, але з часом виучив ся по польски, по німецки а навіть і по єврейски (старожидівски). Длячого учив ся як-раз по жидівски? — спитали єго. Він служив у сьвященика і там знайшов єврейско-руский підручник, власність сьвященика. Він попросив, щоби єму позичили і поволи виучив ся і тої так трудної мови.

Тим однак не вдоволив ся. Ставив собі часто питаня: Звідки взяв ся сьвіт, звідки люди? Чому солодке молоко кваснїє, як роблять парову машину? і т. д. Сьвященик казав єму на то, що довідав би ся був всего, як би був учив ся фізики, хемії і взагалї наук природних. То додало єму охоти до тих наук. Від молодих ґімназиястів, синів сьвященика, дістав був фізику і хемію приписані для шкіл середних. Небавком було єму того за мало, отже поїхав до Львова і там накупив собі всіляких потрібних книжок, а що виучив ся був добре по німецки, то се не робило єму трудностий, хоч ті книжки були писані по німецки. Велика нужда, в яку попав, навели єго на гадку фальшувати банкноти. З великим трудом удало ся єму відбити на склї окрему одну, австрийску, половину банкнота а відтак другу угорску і так зробив собі клїші до відбиваня банкнотів. Але доси не пустив в курс анї одного банкнота. Признає, що завинив і готов відсидїти кару. Полїция здогадує ся, що Юхнович мав якихсь спільників і слїдить тепер за ними.

— **Огнї.** Дня 27. падолиста згорів у Вороблику шляхотскім, сяніцкого повіта, американьский млин Иосифа Цюбка. Причина огню незвістна. Шкода єсть значна, але була в части обезпечена. — В Чікаґо згоріла велика фабрика консерв з мяса фірми Морріс і Ска. В пожежи тій згинуло 29 людий, між ними брандмайстер сторожі пожарної і двох єго асистентів. Шкоду обчисляють на півтора міліона долярів (сім і пів міліона корон). Огонь знищив два маґазини з мясом, топню лою і иньші будинки фабричні.

— **Арештоване ватаги розбишаків.** З Черновець доносять: Майже через шість лїт непокоїла буковиньскі села ватага розбишаків, котра нападала ночами на хати богатших господарів, на коршми і двори а відтак втікала в неприступні лїси і гори і ховала ся так, що анї жандармерия анї селяни не могли розбишаків вислїдити. Ватажком тих розбишаків був якийсь Прокіп Бойко, котрого черновецкий суд засудив був перед семи лїтами на кілька лїт криміналу. Бойкови удало ся однак втечи і він зібрав собі ватагу, котра стала ся пострахом цілої околиці. Аж тепер удало ся єго зловити. Командант жандармскої станиці п. Лев Семака довідав ся, що Бойко від якогось часу заходить до рідного села Марджини, радовецкого повіта, де в хатї своїх свояків перебуває звичайно цілу ніч а досьвіта виходить в лїс, отже порозумівшись з другим своїм товаришем, засїли на Бойка недалеко тої хати. Коли около 10 год. вечером розбишака, добре узброєний, надійшов дїйстно, кинулись оба жандарми на него. Бойко боронив ся завзято і навіть стрілив зі своєї рушниці до жандармів, але не зранив нікого. Остаточно коли жандармам прийшов на поміч сільский вартовий, удало ся Бойка перемочи і наложити ланцушки на руки. Бойко признав ся опісля до всего і видав всіх своїх товаришів а жандармерия арештувала вже кількох дальших членів єго ватаги.

Телеґрами.

Відень 23 грудня. Цїсар нинї рано виїхав до Вальзе, щоби перебути через сьвята Рождества Христового у Архікн. Франца Сальватора. До Відня верне Цїсар в понедїлок.

Відень 23 грудня. Тїло убитої женщини, знайдене вчера в коши, розпізнано яко 40-лїтну Людвику Вайс, кравчиню. Нинї арештовано 26-лїтну кравчиню Бартомек і єї любовника. В помешканю єї знайдено завинену в папір з ґазети „Kronenzeitung“ голову убитої а в печи спалені кости, що до котрих знатоки орекли, що то людскі кости.

Білград 23 грудня. Хід процесу Васіча викликує вражінє, що Васіч хотів свою знакомість з урядниками австро-угорскої амбасади визискати для фантастичних обжаловань против австро-угорского посольства. Єго зізнаня не доставили ніяких материяльних доказів.

Льондон 23 грудня. Настала тут велика обава про судьбу летуна Grece-а, котрий вчера вилетів з Кале, щоби через канал вернути до Довру, а о котрім доси нема ніякої вісти.

Букарешт 23 грудня. Сенат ухвалив одноголосно адресу, що єсть відповідию на престольну бесїду. Президент кабінету предложив сенатови ухвалений палатою послів проект закона о реформі санітарній.

Курс львівский.

Дня 22-го грудня 1910.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	684·—	694·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	450·—	460·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	553·—	558·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	550·—	560·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^{1}/_{2}$ прц.	99·—	99·70
$4^{1}/_{2}\%$ листи заст. Банку краєв.	99·40	100·10
4% листи застав. Банку краєв.	93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^{1}/_{2}$ лїт.	95·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·90	93·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}\%$	99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·60	93·30
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·60	94·10
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	110·—	118·—
Австрийскі черв. хреста	97·—	108·—
Угорскі черв. хреста	67·—	73·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	70·—	76·—
Базилїка 10 К	44·50	58·50
Йосиф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·37	11·49
Рубель паперовий	2·51	2·54
100 марок німецких	117·60	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

(Курс віденьский — при рядках від „Австрийскі черв. хреста“ до „Сербскі табакові 10 фр.“)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.